

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 08 aprilie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 mai 2015, declarat de avocatul Sergiu Purcel în numele inculpatului

Paladi Eduard Alexandru, născut la 10 iulie 1988, originar or. Nikolaev, Ucraina și domiciliat mun. Chișinău, str. Doina 34.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 01.11.2011 - 30.04.2013;

Instanța de apel: 30.05. - 27.06.2013;

Prima instanță: 24.07. - 08.04.2015;

Instanța de apel: 04.05. - 28.05.2015;

Instanța de recurs: 11.08. - 02.12.2015.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 30 aprilie 2013, Eduard Paladi, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 3 ani închisoare, fără amendă.

În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin noua sentință și prin sentința Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 23 ianuarie 2012, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 3 ani 3 luni închisoare, fără amendă, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt, că la 25 martie 2011, aproximativ la ora 20:15, Eduard Paladi aflându-se pe str. Albișoara, mun. Chișinău, în apropierea blocului nr. 76/8, și avînd intenția de a sustrage bunurile altei persoane, aplicînd violență fizică nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei, a îmbrîncit-o din spate pe cet. E. Creșciuc, după care în mod deschis a sustras de la aceasta bunuri materiale și mijloace bănești, apoi a părăsit locul infracțiunii, cauzînd părții vătămate un prejudiciu material în sumă totală de 1580 lei.

3. *Avocatul Tamara Rotaru în numele inculpatului*, a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare.

În susținerea cerințelor, apărarea a invocat, că sentința de condamnare este bazată doar pe presupuneri, iar proba decisivă cum ar fi declarațiile părții vătămate urma să fie apreciată critic de către prima instanță, deoarece aceste declarații sunt contradictorii, fiindcă la urmărirea penală partea vătămată E. Creșciuc a menționat că o persoană necunoscută de vîrsta aproximativ 16-18 ani s-a apropiat din spate, în jur fiind întuneric, iar în cadrul cercetării judecătorești a declarat că l-a văzut pentru cîteva secunde, ceea ce în împrejurările sus menționate exclude faptul că aceasta ar fi putut cu certitudine să rețină semnalmentele persoanei date, mai mult, partea vătămată s-a mai contrazis și în situația în care recunoașterea după fotografie potrivit procesului-verbal a avut loc la 07.04.2011, iar ultima a susținut că la 29.03.2011(f.d. 94, vol. I).

La fel, în opinia apelantului, reprezintă bănuieli rezonabile că recunoașterea lui E. Paladi după fotografie a fost făcută la sugestia organelor de urmărire penală, avînd în vedere că el în perioada dată avea calitate de învinuit pe alt dosar.

Mai mult, în cadrul urmăririi penale, la efectuarea percheziției la domiciliul inculpatului nu au fost găsite careva bunuri ce i-ar fi aparținut lui E. Creșciuc.

3.1. Avocatul Sergiu Purcel în numele inculpatului, la fel a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, deoarece probele care stau la baza hotărîrii de condamnare sunt contradictorii și demonstrează nevinovăția inculpatului de săvîrșirea infracțiunii incriminate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2013, au fost admise apelurile avocaților, casată din alte motive sentința, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției date, instanța de apel făcînd trimitere la prevederile art. 70 alin. (7) pct. 3), (8) Cod de procedură penală a reținut, că în cadrul cercetării judecătorești careva mandat al avocatului T. Rotaru nu a fost prezentat primei instanțe, care l-ar împuternici să apere interesele și drepturile inculpatului E. Paladi.

5. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 08 aprilie 2015, E. Paladi a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 3 ani închisoare, fără amendă.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepsei aplicate prin noua sentință și a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 23 ianuarie 2012, lui E. Paladi i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 3 ani 3 luni închisoare, fără amendă, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

5.1. În fapt, prima instanță a constatat, că la 25 martie 2011, aproximativ la ora 20:15, Eduard Paladi aflîndu-se pe str. Albișoara, mun. Chișinău, în apropierea blocului locativ nr. 76/8, și avînd intenția de a sustrage bunurile altei persoane, aplicînd violență fizică nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei, a îmbrîncit-o din spate pe cet. E. Creșciuc, după care în mod deschis a sustras de la aceasta bunuri materiale și mijloace bănești, apoi a părăsit locul infracțiunii, cauzînd părții vătămate un prejudiciu material în sumă totală de 1580 lei.

6. Avocatul Sergiu Purcel în numele inculpatului și inculpatul Eduard Paladi, au contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, cu pronunțarea

unei hotărâri de achitare, deoarece probele care au fost puse la baza sentinței de condamnare sunt contradictorii, care demonstrează nevinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, mai mult, procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie a fost întocmit cu încălcarea normelor procesual penale, și urma să fie declarat nul.

În opinia apelantului, prima instanță greșit a pus la baza condamnării exclusiv declarațiile părții vătămate din conținutul cărora rezultă că inculpatul seamănă cu persoana care a atacat-o pe timp de noapte.

Totodată, apelantul a menționat și despre greșita reținere de către prima instanță a prejudiciului material cauzat, care nu este de fapt considerabil pentru partea vătămată, fapt confirmat prin declarațiile acesteia, mai mult, partea vătămată nu a înaintat careva acțiune civilă în acest sens și nu are pretenții materiale față de inculpat.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 mai 2015, a fost respins ca nefondat apelul avocatului S. Purcel în numele inculpatului și inculpatului E. Paladi, cu menținerea fără modificări a sentinței.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a reținut, că prima instanță în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la condamnarea inculpatului E. Paladi în baza art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, și în baza art. 84 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă 3 ani 3 luni închisoare, fără amendă, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În acest sens, instanța de apel a conchis, că vinovăția inculpatului E. Paladi în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, întrutotul s-a confirmat prin: declarațiile părții vătămate E. Creșciuc, care în opinia instanței de apel sunt concludente pe tot parcursul cercetării judecătorești, care coroborează cu procesul-verbal de confruntare între partea vătămată și bănuitul E. Paladi, în cadrul căreia partea vătămată l-a recunoscut pe E. Paladi după aspectul exterior; martorului A. Cocier din care rezultă că, în ziua săvârșirii infracțiunii, E. Paladi nu s-a reținut la serviciu, deoarece nu au avut careva camioane pentru descărcare; plîngerea părții vătămate E. Creșciuc din 25.03.2013 (f.d. 14, vol. I); procesul-verbal de recunoașterea persoanei din 07.04.2011 și planșa fotografică (f.d. 26-27, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 11.10.2013 (f.d. 56).

Astfel, instanța de apel a statuat, că fapta inculpatului E. Paladi a fost demonstrată atât sub aspectul elementului material al laturii obiective, cât și al laturii subiective, care în speță îmbracă forma intenției directe și a încadrat faptele acestuia în baza art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, iar afirmațiile inculpatului precum că nu a sustras în mod deschis careva bunuri, poartă un caracter declarativ, fără suport probant.

Referitor la argumentul apărării, prin care se susține că procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 07.04.2011 a fost întocmit cu încălcarea normelor procesuale, instanța de apel a menționat, că prima instanță a

luat la bază încălcările efectuate la faza urmăririi penale privind recunoașterea lui E. Paladi de către partea vătămată, vizionînd mai multe poze la calculator fără prezentarea persoanei pe viu, contrar prevederilor art. 116 alin. (6) Cod de procedură penală, ori, din declarațiile părții vătămate s-a stabilit, că ultimul nu a participat la prezentări spre recunoaștere pe viu la momentul recunoașterii după planșa foto, nu se știa cine a sustras bunurile părții vătămate și doar indicînd spre persoana recunoscută a fost posibil identificarea făptașului.

7.1. La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a conchis, că prima instanță a ținut pe deplin cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal.

8. *Avocatul Sergiu Purcel în numele inculpatului*, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărîri de achitare.

În motivarea recursului apărarea a invocat, că probele care au fost puse la baza sentinței de condamnare, menținută de către instanța de apel, sunt contradictorii și chiar dovedesc nevinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate.

În acest sens, apărarea s-a referit la declarațiile părții vătămate din care rezultă că atacatorul era mai înalt în comparație cu partea vătămată, care are înălțimea de 1,75 cm, iar inculpatul are doar 1,65 cm; odată declară că afară nu era iluminat, iar ulterior a declarat că era iluminat mediu, fapt care impune concluzia că condițiile de vizibilitate erau reduse; la urmărirea penală a declarat că era urmărită de o singură persoană, iar în cadrul cercetării judecătorești a declarat că a fost urmărită de două persoane.

Toate aceste circumstanțe, în viziunea apărării, se reduc la concluzia că declarațiile părții vătămate sunt contradictorii, aceasta era în imposibilitate să recunoască persoana care pe timp de noapte, mergînd din spatele acesteia, i-a sustras geanta și a fugit.

La fel, apărarea a invocat dezacordul cu faptul, că judecarea apelului în instanța de apel s-a desfășurat în absența părții vătămate, declarațiile căreia au fost puse la baza hotărîrii de condamnare.

Ulterior, apărarea a mai menționat că, instanța de apel a trecut cu vederea declarațiile inculpatului și a martorului A. Cocieri din care rezultă că inculpatul în ziua săvîrșirii infracțiunii era la serviciu la SRL „Azamed Grup” unde lucra în calitate de hamal, iar potrivit celor declarate de martorul vizat care a susținut că acesta se reținea la lucru în zilele de joi și vineri, conform calendarul data de 25.03.2011, era ziua de vineri.

Mai mult, declarațiile martorului A. Cocieri neîntemeiat au fost denaturate de către prima instanță, care nu a ținut cont de faptul că la întrebarea procurorului în prima instanță, acesta a răspuns că nu ține minte cu exactitate dacă au avut sau nu careva camioane pentru descărcat în ziua săvîrșirii infracțiunii, iar în cadrul instanței de apel, acest martor la fel ca și partea vătămată nu a fost prezent pentru a fi audiat în vederea înlăturării dubiilor în probarea vinovăției inculpatului.

Recurentul în motivarea cerințelor s-a referit și la ilegalitatea procesului-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie, care în opinia acestuia urma să fie declarat nul, deoarece contravine normelor procedurale

prevăzute de art. art. 116 alin. (5), 260 alin. (1) Cod de procedură penală, și aceste circumstanțe în opinia recurentului impun concluzia că partea vătămată a indicat anume la poza în care era reprezentat inculpatul E. Paladi, fiind influențată de către colaboratorii poliției.

Totodată, recurentul s-a referit la suma prejudiciului material cauzat părții vătămate, care în viziunea recurentului nu este considerabilă, deoarece partea vătămată în declarațiile sale a susținut precum că în perioada săvârșirii infracțiunii aceasta cheltuia mai mult decât suma de 1580 lei, partea vătămată în prezenta cauză penală careva acțiune civilă nu a înaintat și a declarat că nu are nevoie de acești bani, ne avînd careva pretenții materiale față de inculpat.

În final, apărarea a specificat, că pe caz urmau a fi aplicate prevederile art. 76 alin. (1) lit. 1) Cod penal, deoarece a fost depășit termenul rezonabil de examinare a cauzei, fiindcă au trecut mai mult de 4 ani, iar E. Paladi s-a prezentat la toate ședințele de judecată și tergiversarea procesului nu poate să-i fie imputată.

9. Asupra recursului a depus referință procurorul, solicitînd respingerea acestuia deoarece argumentele recurentului au fost obiect de judecare în instanța de apel, care respectînd prevederile art. art. 414, 417 Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor.

Astfel, indică procurorul, că toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile privind vinovăția acestora în săvârșirea infracțiunii incriminate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

10. Examinînd argumentele recursului ordinar declarat de apărare în raport cu materialele cauzei și ținînd cont de argumentele invocate în referință, Colegiul penal conchide inadmisibilitatea acestuia, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În primul rînd, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs.

Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept pe temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, cum ar fi că *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (pct. 8. din decizie).*

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat care ar fi esența circumstanței, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, omițîndu-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

Rezultă, că recursul de pe rol nu întrunește condițiile legale de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu

recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar justifica acest recurs.

Ori, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, în recursul ordinar declarat de avocatul S. Purcel în numele inculpatului, apărarea a făcut referire și la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit cărora: *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Instanța de recurs, menționează că temeiul invocat de recurent - „*nu sînt întrunite elementele infracțiunii*” este prezent atunci, când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective.

Prin urmare, temeiul, la care se face trimitere în recurs, nu este aplicabil în speța examinată din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării hotărârii pronunțate de către instanța de apel în cauza lui E. Paladi.

Ori, temeiul invocat include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul căror s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Însă, din conținutul hotărârii recurate rezultă că instanța de apel corect a constatat fapta și circumstanțele săvârșirii infracțiunii incriminate inculpatului, expunându-le în partea descriptivă, ulterior motivându-se concluzia de vinovăție a acestuia.

În acest context, Colegiul penal reține, că instanțele de fond, verificând probele administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședințele de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului E. Paladi în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă în temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, 3 ani 3 luni închisoare, fără amendă, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Referitor la criticele formulate de recurent, enunțate la pct. 8. al prezentei decizii, prin care se susține că E. Paladi nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în apel și cărora instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 7., soluție pe care instanța de recurs o însușește pe deplin și, a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd decizia atacată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de

procedură penală, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, urmează a se constata că recursul declarat de apărare este vădit neîntemeiat.

La fel, Colegiul penal, menționează că din textul recursului, se evidențiază că recurentul își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, or, motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală, astfel, criticele formulate de recurent nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate ca fiind ilegală.

Mai mult, în recursul declarat, apărarea a supus criticii decizia instanței de apel prin faptul că partea vătămată a dat declarații contradictorii, nu a fost audiată la etapa judecării apelului, însă Colegiul penal enunță, că această critică nu este întemeiată din motiv că, atât la urmărirea penală cât și în prima instanță, partea vătămată E. Creșciuc a depus aceleași declarații veridice și consecutive care coroborează cu procesul-verbal de confruntare din 11.10.2011 (f.d. 56, vol. I).

Argumentele recurentului privind ilegalitatea procesului-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie, care în opinia apărării urma să fie declarat nul, Colegiul penal le apreciază critic, deoarece atât la terminarea urmăririi penale cât și la prezentarea de către procuror a materialelor de urmărire penală, nici inculpatul nici apărarea nu au contestat această probă, limitându-se la frazele inculpatului susținută de apărare „*Cereri și demersuri nu sunt. Doresc să fie încetată urmărirea penală, dat fiind faptul că eu nu am săvârșit această infracțiune*” (f.d. 65, 66, vol. I).

Astfel, se prezumă că, la etapa urmăririi penale, inculpatul și apărătorul acestuia au fost de acord cu probele administrate de acuzare, fiind astfel lipsiți de dreptul de a contesta această probă ulterior în cadrul instanței de judecată.

Totodată, din procesul-verbal de audiere a părții vătămate din cadrul primei instanțe (f.d. 94, vol. I), se relevă că pentru partea vătămată E. Creșciuc *prejudiciul cauzat de inculpat prin infracțiune, este considerabil*, ultima menționând totodată, că *ar fi bine ca inculpatul să întoarcă o parte din prejudiciu*, iar prin urmare Colegiul penal concluzionează că criticele recurentului în acest sens, sunt neîntemeiate.

În ce privește alegația recurentului referitor la declarațiile martorului A. Cocieri, Colegiul penal conchide, că instanțele de fond corect le-au pus la baza hotărârii de condamnare, deoarece martorul nominalizat în cadrul urmăririi penale a specificat, că inculpatul în ziua săvârșirii infracțiunii nu s-a reținut la serviciu (f.d. 57, vol. I), ulterior în prima instanță inculpatul a susținut declarațiile date în cadrul urmăririi penale (f.d. 202, vol. I) menționând că reținerea după orele de muncă a lucrătorilor era de obicei în zilele de joi și vineri, dar potrivit registrului de evidență a orelor de muncă a lucrătorilor întreprinderii, posibil în ziua de 25.03.2011, camioane cu marfă nu erau și nu era nevoie ca hamalii să se rețină după lucru pentru descărcarea acestora.

La compartimentul individualizării pedepsei, Colegiul penal relevă, că instanța de apel, în deplină măsură a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, și just a concluzionat că, în speță nu există motive de atenuare a pedepsei.

Astfel, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârii

adoptate în cauză în privința inculpatului E. Paladi și prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul S. Purcel în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

11. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocatul Sergiu Purcel în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 mai 2015, în cauza penală privindu-l pe *Paladi Eduard Alexandru*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 decembrie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev